

dens Aand, men det har tillige meent at maatte gaae et Skridt videre — og det saa meget desto mere, som der ved Sagens 1ste Behandling faldt Udtalelser i den Retning fra den ærede Indenrigsminister — nemlig saa vidt, at man forbød at give Indfæstning eller Recognition ved alle kommende Bortforpagtninger. Dette er den ene af de Bestemmelser, Udvalgets Fleertal foreslaaer i sine nye §§ 1 og 2, medens den anden vedrører den anden Form af Bortforpagtninger, nemlig paa 2 eller flere Personers Levetid. Bortforpagtning paa langt Aaremaal har dog sin bestemte Fordeel, naar man sammenligner den med Fæste, navnlig deri, at den ikke indeholder et saadant Tilfældighedsspil, som Fæste utvivlsomt gjør, men Bortforpagtning paa flere Personers Levetid har alle de samme Alempen, som Fæste har, og er derhos et Tilfældighedsspil i fuldt saa høi Grad som almindeligt Livsfæste. Udvalgets Fleertal har meent, at der ikke var nogen Grund til længere at opretholde en saadan Art af Contractsforhold med Hensyn til Jord-eiendomme, som ikke havde nogen paavisselig god Følge for den ene eller den anden Part, men som havde alle de slette Følger af Fæstevæsenet, uden at have de gode Følger af lang Bortforpagtning, og det har derfor i sin nye § 1 foreslaaet, at den Tilladelse, som i den nævnte Forordning er given, til at bortforpagte Gaarde, der ere Fæstetvang undergivne, paa 2 eller flere Personers Levetid, herefter skal ophæves. Dette er Hovedindholdet af de Forslag, Fleertallet har stillet. Det jeg henviser saavel til Betænkningen som til selve Forslaget, skal jeg endnu kun tilføie med Hensyn til Bortforpagtninger paa langt Aaremaal, at det, naar man vil forbyde Ødelsen af en Indfæstning eller en Recognition, bliver ganske nødvendigt at udstrække dette Forbud noget længere end netop til, hvad der kaldes saaledes. Man maa ogsaa udstrække det til de Forhold, hvori det vil være nemmest at omgaae det Forbud, der tilsigtes, altsaa navnlig til Forudbetalinger, og vil man udstrække det til disse, maa man endvidere udstrække det til overhovedet at gjælde enhver Betaling udenfor den aarlige Forpagtningsafgift; thi saalænge der maa betales

Noget udenfor denne, vil det være muligt, ja endog temmelig let at omgaae Forbudet. Man maa endvidere give en vis Begrændsning med Hensyn til den aarlige Forpagtningsafgift, for at den ikke for det første Aar skal kunne opføres med et urimeligt høit Beløb og for de senere med et vilkaarligt Beløb, hvorved der vil fremkomme accurat det Samme, som man vil forhindre, nemlig, at der i Virkeligheden gaaer store Capitaler bort fra Forpagteren netop i det Dieblit, da han har meest Trang til dem, for at sætte sin Drift igang. Vi have altsaa foreslaaet, at Forpagtningsafgiften skal være et jævnt Beløb for samtlige Forpagtningsaar; men vilde man fastholde denne Bestemmelse aldeles strengt, vilde den kunne være skadelig ogsaa for Forpagteren, og medens Hovedreglen bliver, at Forpagtningsafgiften skal være eet og det samme Beløb for samtlige Forpagtningsaar, have vi derfor søiet den Bempelse til, at der i de første 7 Aar kan gives et Afslag i Forpagtningsafgiften imod, at der i et tilsvarende Antal af de sidste Aar gives et tilsvarende Paalæg. Dette Tidrum af 7 Aar har været noget omstridt blandt Fleertallets Medlemmer, inden vi kom til Fastsettelsen deraf; men hvad der gjorde Udslaget i saa Henseende, var den Bemærkning af et Udvalgsmedlem, som vi Andre fandt praktisk, at 7 Aar netop vil være Omdriftstiden for mange af de Jordbrug, som omtrent have den Størrelse, hvorom her bliver Spørgsmaal, saaledes at Tilbageleggelsen af de første 7 Aar vil være Gjennemistaelsen af den besværstigste Tid, efter hvilken Forpagteren med større Sikkerhed kan lægge sin Plan for Resten af Driften. I Overensstemmelse med, hvad jeg her har sagt, ere Udvalgets § 1 og § 2 affattede. — Det oprindelige Lovforslags § 2 gaaer ud paa at udvide Bestemmelserne i Loven af 19de Febr. 1861 om en betinget Tilbagebetaling af den erlagte Indfæstning til ogsaa at kunne overføres paa Forpagtninger for 2 eller flere Personers Levetid, men da Fleertallet indstiller, at dette Forpagtningsforhold ganske ophæves, have vi som Følge deraf foreslaaet, at Lovforslagets § 2 udgaaer som overflødig. — Fleertallet har endnu kun stillet eet Forslag, nemlig det, der er opført under Nr. 9, og som